

РЕШЕНИЕ

№ 1753

гр. София, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 24.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9451** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 92, ал. 12 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/.

Образувано е по жалба на Х. Х. Б., ЕГН [ЕГН] и С. А. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. Г. К. – АК – С., срещу писмо № Р. 21-ГР94-1757-1/13.08.2021 г. на кмета на СО – Район „С.“, в което е обективизиран отказ по подадено от жалбоподателя заявление за постоянен адрес, вх. № Р. 21-ГР94-1757/29.06.2021 г., с посочен такъв – ателие № 3 с административен адрес: [населено място], ул. „К.“ № 37, вх. Б, ет.6.

В жалбата се излагат съображения, че оспореното писмо е незаконосъобразно, постановено в противоречие с материално – правните разпоредби и в несъответствие с целта на закона, при наличие на съществени нарушения на адм.-производствените правила. Сочат се доводи за заявен постоянен адрес в обект, който е разположен в жилищна сграда. Посочва се, че разпоредбата на чл. 89, ал. 1 и 2 ЗГР не съдържа императивно изискване постоянният и настоящ адрес на гражданите да съвпада единствено и само с адрес на жилище по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ. Излага се, че разпоредбата на чл. 89, ал. 1 ЗГР, е еднозначно описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си, поради което липсва задължение за лицето да посочи за свой адрес единствено "жилище" по смисъла на ЗУТ, като може да се посочи и друг обект на собственост, годен фактически да се ползва за жилищни нужди, още повече, че със съюзът "или" безспорно се установява годността на ателие, разположено в жилищна сграда, да се разглежда като място, в което

жалбоподателят може да получава кореспонденцията по смисъла на чл. 89, ал. 1, предл. последно ЗГР. По изложените в жалбата съображения се отправя искане за отмяна на процесното писмо. В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адвокат К. поддържа жалбата на изложените основания и прави искане за отмяна на процесното писмо с присъждане на сторените по делото разноски, съобразно представен списък /Л. 46/.

В депозиран с административната преписка отговор ответникът – секретарят при СО – Район „К. село“, чрез упълномощени юрисконсулти Д. и А. оспорва жалбата, като неоснователна. По същество излага доводи свързани с това, че представения нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот и скица-схема на недв. имот не установяват, че притежаваният имот представлява жилище по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ. Претендира се юриск. възнаграждение в с.з.

Съдът, при извършена преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за изяснено от фактическа страна следното:

По делото липсва спор като видно от приложения на л. 12 от делото Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 183, том 2, рег. № 14838, дело № 437 от 2001 г. по описа на нотариус В. В., с район на действие Районен съд- [населено място] жалбоподателката Б. и нейният син – жалбоподателят С. С., са собственици на недвижим имот - ателие с административен адрес: [населено място], ателие № 3 с административен адрес: [населено място], ул. „К.“ № 37, вх. Б, ет. 6.

Със заявление за настоящ адрес жалбоподателите са направили искане към ответника за промяна на данните досежно настоящ адрес, като са заявили настоящ административен адрес: [населено място], ул. „К.“ № 37, вх. Б, ет.6.

С писмо № Р. 21-ГР94-1757-1/13.08.2021 г. на кмета на СО – Район „С.“, е обективизиран отказ по подадено от жалбоподателите заявление за постоянен адрес, вх. № Р. 21-ГР94-1757/29.06.2021 г., с посочен такъв – ателие № 3 с административен адрес: [населено място], ул. „К.“ № 37, вх. Б, ет.6.

Предвид така установената фактическа обстановка по делото съдът приема от правна страна следното:

Обжалването е извършено в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Процесният изричен отказ за извършване на административна услуга е годен за обжалване индивидуален административен акт, който е постановен по повод на искане за промяна на настоящ адрес, като със същия се засяга правната сфера на адресатите, поради което безспорно за тях е налице правен интерес да го оспорят.

Предвид изложеното настоящият състав намира жалбата за допустима, а разгледана по същество за основателна.

На първо място, обжалваният отказ е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 92, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/. Според тази разпоредба адресната регистрация се извършва от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица при заявяване от лицето. В случая, писмото, макар и в неустановената от закона форма – заповед, е издадено от Кмета на район "К. село" - СО /, при наличие на правомощия и във функциите на длъжностно лице по смисъла на чл. 92, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация.

На следващо място от данните по делото се установява, че жалбоподателите са подали заявление за настоящ адрес, с което са заявили такъв – [населено място], ул. „К.“ № 37, вх. Б, ет.6. Следователно е налице подадено искане, с което е заявена промяна на настоящ адрес. Регистрацията на постоянните и настоящите адреси на гражданите на

Р.Б. и предоставянето на данни от регистрите се извършва по реда и условията на ЗГР. При гражданската регистрация на физическите лица в РБ се получават, обработват, съхраняват и предоставят данни, които отразяват постоянния и настоящия адрес. В случая жалбоподателите са поискали единствено промяна на настоящ адрес. Съгласно разпоредбата на чл. 91 от ЗГР, адресната регистрация на лицето е отразяване на постоянния и настоящия му адрес в регистъра на населението, като според чл. 90, ал. 1 от ЗГР всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация по този закон, е задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес. Съгласно чл. 138, ал. 2 от Раздел II "Адресна регистрация" на Наредба № РД-02-20-9 от 21.05.2012 г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация (по-нататък Наредбата) настоящият адрес се заявява и променя с адресна карта за настоящ адрес по образец съгласно приложение № 15, а постоянният по реда на чл. 138, ал. 1 от Наредбата. Нормата на чл. 140, ал. 1 до, ал. 4 от Наредбата гласи, че подадените заявления за постоянен адрес и/или адресни карти за настоящ адрес се регистрират с входящ номер и дата от органа по чл. 92, ал. 1 ЗГР. Органът по чл. 92, ал. 1 ЗГР незабавно извършва електронна обработка на заявленията за постоянен адрес и/или адресна карта за настоящ адрес, като въвежда данните от тях чрез приложните програмни средства, поддържащи регистъра на населението. При електронната обработка по предходната алинея автоматизирано се извършва проверка дали адресът, посочен в заявлението за постоянен адрес и/или адресната карта за настоящ адрес, се съдържа в националния класификатор на настоящите и постоянните адреси. Когато адресът от заявлението за постоянен адрес или от адресната карта за настоящ адрес е включен в националния класификатор на настоящите и постоянните адреси, на лицето се издава удостоверение за постоянен адрес или удостоверение за настоящ адрес по образци, утвърдени с наредбата по чл. 24, ал. 2 от Закона за гражданската регистрация.

За да издаде процесния отказ, административният орган е приел, че жалбоподателите са поискали вписване на настоящ адрес на адреса на притежавания от тях недвижим имот - [населено място], ул. „К.“ № 37, вх. Б, ет.б. Изложен е довод, че видно от представения от заявителя документ за собственост и от служебно извършена справка, се е установило, че имотът намиращ се на заявения адрес не е жилище по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ, а на друг самостоятелен обект на собственост, различен от жилището, а именно: "Ателие".

Така постановеният изричен отказ, обективиран в писмо № Р. 21-ГР94-1757-1/13.08.2021 г. на кмета на СО – Район „С.“, по подадено от жалбоподателите заявление за постоянен адрес, вх. № Р. 21-ГР94-1757/29.06.2021 г., с посочен такъв – ателие № 3 с административен адрес: [населено място], ул. „К.“ № 37, вх. Б, ет. б, е незаконосъобразен като издаден в противоречие на материалния закон. От горепосоченият нотариален акт се установи, че сградата в [населено място], ул. „К.“ № 37 е вписана като жилищна сграда, а обектът, собственост на жалбоподателите с е тип "Ателие". Видно е от съдържанието на представения по делото от жалбоподателя документ за собственост, че притежаваното от тях ателие, освен че отговаря на изискванията за ателие, съответства и на изискванията за жилище по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ и чл. 40, ал. 1 ЗУТ. Това е така, защото това ателие, архитектурно отговаря на всички изисквания, за да се ползва фактически за жилище, има самостоятелен вход, отделни 2 бр. санитарни възли, има кухненски бокс – чайна и самостоятелно жилищно помещение, както и друго такова, което може да се

използва за складово помещение, налице е и прилежащо избено помещение.

В противоречие с материалния закон административният орган е постановил отказа си. Според мотивите на административния орган изложени в оспорения акт, без да е променено предназначението по предвидения в закона ред, недвижимият имот - ателие, не следва да се ползва като жилище. Освен това липсвала законова предпоставка да се извършва адресна регистрация по постоянен и настоящ адрес в обект "ателие", тъй като този обект не служи за задоволяване на жилищни нужди по смисъла на § 5, т. 30 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ, засяга начина на определяне на предназначението на дадена сграда, но не категоризира обектите "Ателие" като "Жилища". Подобно погрешно интерпретиране на посочените разпоредби в ЗУТ е в противоречие на съдържащите се в чл. 89, ал. 1 и, ал. 2 ЗГР разпоредби, които за нуждите на адресната регистрация се явяват специални по отношение на тези в ЗУТ. Разпоредбата на чл. 178, ал. 4 ЗУТ не е свързана с условията за регистриране на постоянен и настоящ адрес по реда на ЗГР, а предвижда съвсем други последици, свързани с нуждите на териториалното устройство. Разпоредбите на чл. 89, ал. 1 и, ал. 2 от ЗГР не поставят каквото и да е изискване постоянният и настоящ адрес на гражданите да съвпада единствено и само с адрес на имоти със статут на "жилище" по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ. Съгласно чл. 89, ал. 1 ЗГР адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си. Анализът на текста не сочи императивно изискване гражданинът да посочи като свой адрес единствено „жилище“ по смисъла на ЗУТ. Граматическото тълкуване на разпоредбата недвусмислено навежда на извода, че законодателят е предвидил за гражданите две алтернативни възможности за посочване на адрес - това да е мястото, на което живеят или това да е мястото на което получават своята кореспонденция. Съюзът "или" безспорно сочи годността на „ателие“, разположено в жилищна сграда, да се разглежда като място, в което жалбоподателят може да получава кореспонденцията по смисъла на чл. 89, ал. 1, предл. последно ЗГР. В изложения смисъл е постановеното по аналогичен казус Решение № 2596/24.02.2021 г. на ВАС, III-то отд., по адм. д. № 8838/2020 г. докладчик съдия А. Р., на което се позовават жалбоподателите. Отделно от изложеното, следва да се има предвид, че и разпоредбата на § 5, т. 29 и т. 29а от ДР на ЗУТ, включват „ателиетата“ в категорията обекти, наравно с „жилищата“, които определят предназначението на една сграда като „жилищна“. Законодателят очевидно приема, че ателиетата са приравнени по своето предназначение на „жилищата“, след като се включват в категорията на обектите които правят една сграда по предназначение „жилищна“. Няма как тази категория обекти – ателиета, да определя предназначението на една сграда като такава и в същото време да не може да бъдат използвани тези обекти за жилищни нужди. Такова тълкуване е нелогично, респ. неправилно и противоречи на посочената правна норма.

Изложените съображения налагат извода за нищожност и незаконосъобразност от материална страна на оспореното писмо. Делото следва да се върне на компетентния адм. орган – кмета на Район „К. село“ – СО за ново произнасяне, съобразно изложените мотиви от съда, които са задължителни, относно приложението на материалния и процесуалния закон.

При този изход на спора и предвид направеното искане, съдът намира, че на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 420 лв. съобразно приложени списък по чл. 80 ГПК,

вносна бележка и договор за правна защита и съдействие.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК,
СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Х. Х. Б., ЕГН [ЕГН] и С. А. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. Г. К. – АК – С.,

ПИСМО № Р. 21-ГР94-1757-1/13.08.2021 г. на кмета на СО – Район „К. село“, в което е обективиран отказ по подадено от жалбоподателите заявление за постоянен адрес, вх. № Р. 21-ГР94-1757/29.06.2021 г., с посочен такъв – ателие № 3 с административен адрес: [населено място], ул. „К.“ № 37, вх. Б, ет.6, като

ВРЪЩА административната преписка на компетентния адм. орган – кмета на Район „К. село“ – СО за ново произнасяне, съгласно съдържащите се в мотивите на настоящия съдебен акт указания по тълкуването и прилагането на закона в четиринадесет-дневен срок от влизане в сила на решението;

ОСЪЖДА Столична община, [населено място], да заплати на Х. Х. Б., ЕГН [ЕГН] и С. А. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата в размер на 420 (четиристотин и двадесет) лева, представляваща направените по делото съдебни разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в четиринадесет – дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: